

2 KIRÁLYOK 1-4.

A Királyok első könyvének vége a gonosz Áháb királyról, és feleségéről, Jezábelről szól, akik az északi királyságot erkölcsi és lelki mélypontra juttatták. Jezábel, aki Szidón környékéről származott, bevezette a Baál imádatát az egész országban. A Királyok első könyve Áháb halálával, és Ahazjá fiának kétéves uralkodásával ér véget.

Aháb halála után Móáb elpártolt Izráeltől.

Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából a korláton keresztül, és megbetegedett. Követeket küldött el, akiknek ezt mondta: Menjete, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a betegségből!

A baál szó urat jelent. Baalzebúb a legyek ura volt. Számomra mindig talányt jelentett, hogy máskülönb normális és intelligens emberek, miután visszautasítják Isten tiszteletét és imádatát, hogyan tudnak ennyire ostoba dolgokban hinni. Dávid azt írja: „Az ostoba azt gondolja, hogy nincs Isten.” És valóban, amikor egy ember ki akarja üzni Istent az életéből, akkor nagyon ostoba dolgokat fog elkövetni.

El tudjátok képzelni, hogy egy legyet imádjatok? Hogy azt uratoknak hívjátok? A Róma első fejezetében Pál egy kis betekintést nyújt azon emberek lelkébe, akik miután megismerték Istent, nem imádták Őt Istenként:

*Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolonddák lettek,
és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.*

...

Akik az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, azok a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett, aki áldott mindörökké.

Vannak ma is olyan emberek, akik egy virágot vagy egy fát istenítenek, és ez nem sokban különbözik attól, hogy azok az emberek egy legyet tartottak istenüknek. Irracionális módon a természetet imádják, a Teremtő helyett.

A racionális mód az, hogy ha megcsodáljuk a természet zseniális megtervezését, és nem magát a teremtett természetet, hanem annak Teremtőjét imádjuk.

A valóság az, hogy egy légy megteremtése hihetetlen leleményességet kívánt. Igaz, hogy élősködő rovarok, de hihetetlen elszántsággal próbálnak bejutni a házba. És ahogy kinyitod az ajtót azonnal már bent is vannak. Szeretem őket megfigyelni, sokat közülük mikroszkóp alatt is tanulmányoztam, és lenyűgözött a látásuk, hisz majdnem 360 fokos látószögük van. Ha megpróbálsz mögéjük kerülni, azonnal észrevesznek.

A szárnyaik alatt egyensúlyuk megtartására szolgáló elképesztően leleményes kis szerkezet található, és mindig lenyűgözött, hogy milyen ügyesen landolnak a mennyezetten. Vajon milyen közel kerülnek a plafonhoz, amikor átfordulnak, hogy lábbal landoljanak? Gondoltatok már erre? Hihetetlenül csodálatos teremtmények, de miért őket kellene imádjuk? És lám, a szegény, tehetetlen ember, aki kizárta Istent az imádatából, olyan dolgokat imád, amelyekbe belegondolva tudjuk, hogy csak idióták hihetnek benne. Az emberek a saját elképzelésüket alkották meg, és istenként imádták ezeket.

Ahazjá Samáriában leesett felső szobájából a korláton keresztül, és megbetegedett. Követeket küldött el, akiknek ezt mondta: Menjetek, és kérdezzétek meg Baalzebúbot, Ekrón istenét, hogy meggyógyulok-e ebből a betegségből!

Ekkor az ÚR angyala így szólt a tisbei Illéshez: Indulj, menj el Samária királyának a követei elé, és így szólj hozzájuk: Talán nincs Isten Izráelben, hogy ti Baalzebúbot, Ekrón istenét mentek megkérdezni?

Ezért így szól az ÚR: Nem kelsz föl abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni! Ezzel Illés elment.

Amikor a követek visszatértek a királyhoz, megkérdezte tőlük: Miért tértetek vissza?

Azok így feleltek neki: Egy férfi jött velünk szembe, és ezt mondta nekünk: Menjetek, térjete vissza a királyhoz, aki elküldött benneteket, és így szóljatok hozzá: Ezt mondja az ÚR: Talán nincs Isten Izráelben, hogy te Baalzebúhoz, Ekrón istenéhez küldesz, hogy megkérdezd őt? Ezért nem kelsz föl abból az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni!

Ő megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki veletek szembe jött, és ezeket mondta nektek?

Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt azon a férfin, és bőrvön övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az.

Illés és Keresztelő János is igen durva külsejű emberek lehettek, mégis mindketten hihetetlen kapcsolatban voltak Istennel.

Ekkor elküldte Illéshez egyik parancsnokát ötven emberével. Ez fölment hozzá, mert Illés a hegy tetején tartózkodott, és így szólította meg: Isten embere! A király azt parancsolja, hogy jöjj le!

Illés így felelt az ötven ember parancsnokának: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddal együtt! Ekkor tűz szállt le az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt.

A király elküldte hozzá egy másik parancsnokát is ötven emberével, aki így szólította meg: Isten embere! Azt üzeni a király, hogy jöjj le azonnal!

De Illés így felelt nekik: Ha én az Isten embere vagyok, szálljon le tűz az égből, és emésszen meg téged ötven embereddal együtt! Ekkor Isten tüze szállt le az égből, és megemésztette őt ötven emberével együtt.

Még egy harmadik parancsnokát is elküldte ötven emberével együtt. Ez a harmadik parancsnok fölérve térdre rogyott Illés előtt, könyörgött neki, és így szólt hozzá: Isten embere! Kérlek, legyen drága előttem az életem és ötven szolgáltnak az élete!

Lásd, tűz szállt le az égből, és megemésztette az előbbi két parancsnokot és ötven emberüket. De most az én életem legyen drága előttem!

Ekkor az ÚR angyala így szólt Illéshez: Menj el vele, ne félj tőle! Elindult tehát, és elment vele a királyhoz.

Így szólt hozzá: Ezt mondja az ÚR: Mivel követeket küldtél, hogy megkérdezd Baalzebúbot, Ekrón istenét, mintha Izráelben nem volna Isten, akinek az igéjét megkérdezhethéd, azért nem kelsz föl az ágyból, amelybe lefeküdtél, hanem meg fogsz halni!

Meg is halt az ÚRnak a szava szerint, amelyet Illés elmondott. Utána Jórám lett a király, a júdai Jórám királynak, Jósáfát fiának a második évében, mert neki nem volt fia.

Ahazjá egyéb dolgai, amelyeket véghezvitt, meg vannak írva Izráel királyainak a történetéről szóló könyvben.

Figyelnünk kell, hogy ne keverjük össze őket, mert egyszerre két Jórám nevű király uralkodik Júdában és Izraelben is.

Aházja fiatal volt, amikor uralkodni kezdett, és rövid kétéves uralkodása után meghalt, és testvére Jórám vette át a trónt.

Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból.

Gilgál Jeruzsálemtől kb. 25 km-re északra található.

Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe.

A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR.

Bételtől Jerikóig kb. 30 km-es út kanyarog lefelé a hegyről.

Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba.

A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!

Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt.

Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol.

Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta.

Nagy élmény lehetett ez annak az ötven fickónak, akik nézték őket!

Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész!

Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy.

Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe.

Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította.

Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára.

Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta.

Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

Itt a palást és a kenet átadását láthattuk. Miután Illés befejezte a szolgálatát, a Lélek a mennyekbe ragadja el, és Elizeus kétszeres lelket kért, hogy folytathassa Illés szolgálatát.

Gyakran azon tűnődöm a csodákkal kapcsolatban, hogy hol van Illés Istene? Nem vagyok megelégedve ezekkel a felpumpált evangelista programokkal, amelyek alatt állítólag csodák is történnek. Nem hiszem, hogy Isten egy cirkuszi sátor környezetében kell dolgozzon, mert hiszem, hogy Ő nagyon könnyen tud természetes környezetben is dolgozni. És amikor ezt a érzelmileg felpörgetett környezetet megfigyeljük, akkor láthatjuk, hogy Isten gyakran nem kapja meg az Őt illető teljes dicsőséget azért, ami ott történik. Gyakran az eszközök manipulálják az érzelmeket, és szándékosan magukra irányítják a figyelmet.

Azon tűnődöm, hogy vajon miért nem láthatunk mostanában sokkal drámaibb típusú csodákat, hiszen tudjuk, hogy Isten képes ezek megtételére. Amikor Elizeus azt kérdezte, hogy hol van Illés Istene, akkor

azt értette az alatt, hogy hol van az az Isten, aki hatalmas látható csodákat tesz, ahol minden kétséget kizáróan látható, hogy Ő dolgozik.

Nem tudok egyetérteni azzal, hogy Isten csak az apostolok korában és azelőtt tett ilyen típusú csodákat. Nem hiszem, hogy ekkor Isten azt mondta, hogy elég a csodákból, mostantól kezdve az egyház terjeszkedése az emberek zsenialitásán fog múlni. Azt sem hiszem, hogy a csodák hiánya Isten erejének csökkenését vagy Isten csodatevő akaratának csökkenését jelentik.

Mégis amikor utoljára megkérdeztem az Urat, hogy megkaphatnám-e a csodatétel ajándékát, a válasza az volt, hogy Ő a csodáknál egy sokkal nagyszerűbb módon vezetett engem eddig. Azóta nem kértem többet a csodatétel ajándékát, hanem egyszerűen örülök annak, hogy egy ilyen nagyszerű közösséget hozott egybe, ahol Jézus Krisztus szeretete uralkodik. Meg vagyok ezzel elégedve. Valahogy úgy vagyok, mint Pál: háromszor kértem az Urat, hogy adja meg nekem a csodatétel ajándékát, és Isten hasonló választ adott nekem is, mint Pálnak: többé ne kérd ezt, hanem légy elégedett azzal, amid van.

Azt is látom, hogy ez a fajta ajándék nagyon nehéz helyzetbe hozhat egy embert, és kételkedem abban, hogy én ezt megfelelően tudnám kezelni. Ha valaki valódi csodákat tudna véghezvinni a Lélek erejével, akkor minden ember azt akarná, hogy valamiféle előnyhöz jusson ezen az ajándékon keresztül, és ezért aztán látványosságként hordoznák őt végig az országban, hogy csodákat tegyen az emberek előtt, hogy ezzel emberek nagy tömegét vonzzák, és ezek pedig nagy adományokat adjanak.

Ebből a szemszögből vizsgálva nagyon örülök, hogy Isten nem adta meg számomra a csodatétel ajándékát.

Mégis, tudom, hogy ennek is megvan a helye Krisztus testében, mert ha nem így lenne, akkor a Lélek nem adta volna ezt az embereknek. Ebben a mai szkeptikus világban lehet, hogy nem lenne nagy értéke, mégis azon tűnődöm, hogy vajon milyen emberre volna szükség ahhoz, hogy azt a figyelmet kezelni tudja, amely egy ilyen ajándék körül összpontosulna. Nem hiszem, hogy ismerek olyan embert, aki ma ezt megfelelően kezelni tudná.

Hol van Illés Istene? Szerintem semmit sem változott. Azt gondolom viszont, hogy a mi életstílusunk egy lépéssel eltávolított tőle. Mi a nagyon fejlett társadalmunk és kultúránk foglyai vagyunk, nagyon sok elterelő dologgal, amelyek elvonják gondolatainkat az Úrról, és figyelmünket a körülöttünk levő anyagi dolgokra irányítják.

Amikor Illés és Elizeus együtt mentek Gilgálból Bételen és Jerikón keresztül a Jordánon túlra, gyalogoltak a természetben. Amikor az érintetlen természetben sétálunk, mi magunk is úgy kerülünk tudatába Istennek, amelyhez hasonló tudatot nem szerezhetünk magunknak úgy, hogy állandóan autózunk egyik helyről a másikra. A természetben lehet meditálni, Istenre gondolni, szoros közösségben lenni vele. De próbáljuk meg mindezt autóvezetés közben, és hamarosan balesetet fogunk szenvedni.

A modern társadalom minden kényelme negatív módon befolyásolja a mélyebb lelki fejlődést, ami szükséges lenne az Illés vagy Elizeus által kapott csodatételi ajándékok megfelelő kezeléséhez.

Amikor Elizeus ráütött a vízre, akkor ismét szétvált a Jordán vize, amely arra utal, hogy Elizeus imádsága megválaszolásra került, és megkapta Illés lelkét.

Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.

És rögtön itt a probléma: az emberek leborulnak előtte, hogyan lehet ezt kezelni? Amikor valakinek Isten által adott csodatételi képességei vannak, az emberek előtte akarnak leborulni, és az eszközt dicsőítik. Kevés az ilyen eszközök közül az olyan, aki megfelelően tud ehhez hozzáállni.

Majd ezt mondták neki: Van itt szolgálád között ötven ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az ÚR lelke ragadta el, és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjete senkit!

Amikor azonban a végletekig unszolták, azt mondta: Hát küldjete! El is küldték az ötven embert, azok három napig keresték, de nem találták meg.

Visszatértek azért hozzá, mert még Jerikóban tartózkodott. Így szólt hozzájuk: Megmondtam nektek, hogy ne menjete.

Sok elpazarolt erőfeszítés ered abból, hogy az emberek ragaszkodnak, hogy egy bizonyos dolgot megtehessenek.

Egyszer a városbeliek ezt mondták Elizeusnak: Uram, magad is látod, hogy ez a város jó lakóhely, de a vize rossz, és a földje terméketlen.

Erre ő így felelt: Hozzatok ide egy új tálat, és tegyetek bele sót! Oda is vitték neki.

Ő pedig kiment a víz forrásához, sót dobott bele, és ezt mondta: Így szól az ÚR: Meggyógyítom ezt a vizet, nem okoz többé halált és terméketlenséget.

És a víz meggyógyult, így van ez még ma is, Elizeus szava szerint, amelyet kimondott.

Mindezt Krisztus előtt néhány száz évvel írták, és akkor a jerikói források még mindig jók voltak. Az érdekes viszont az, hogy a mai napig is jók a források vizei, én magam is ittam azokból a forrásokból.

Onnan azután elment Bételbe. Amikor az úton fölfelé ment, fiatal fiúk jöttek ki a városból, és így csúfolták őt: Menj föl, kopasz! Menj föl, kopasz!

Ő azonban hátrafordult, rájuk nézett, és megátkozta őket az ÚR nevében. Ekkor két medve jött ki az erdőből, és szétszaggatott közülük negyvenkét gyermeket.

Ezek nem gyerekek, hanem tinédzserek voltak, az eredeti szöveg szerint. Nehéz megérteni, hogy miért átkozta meg őket, kivéve azt, hogy ez nagy tiszteletlenség volt Isten emberével szemben.

Innen fölment a Karmel-hegyre, onnan pedig visszatért Samáriába.

Jórám, Aháb fia Jósáfátnak, Júda királyának a tizennyolcadik évében lett Izráel királya Samáriában, és tizenkét évig uralkodott.

Azt tette, amit rossznak lát az ÚR: bár nem annyira, mint apja és anyja, mert eltávolította Baal szent oszlopát, amelyet apja készíttetett.

De ragaszkodott Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkéhez, aki vétékbe vitte Izráelt, nem tágított attól.

Mésa, Móáb királya juhtenyésztéssel foglalkozott, és Izráel királyának százezer hízott bárányt meg százezer kost kellett szállítania gyapjastul.

De amikor Aháb meghalt, Móáb királya elpártolt Izráel királyától.

Ezért Jórám király egy kitűzött napon kivonult Samáriából, és megszemlélte egész Izráelt.

Majd ilyen üzenetet küldött Jósáfátnak, Júda királyának: Móáb királya elpártolt tőlem. Eljössz-e velem harcolni Móáb ellen? Ő így felelt: Elmegyek, én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovasságom éppúgy, mint a te lovasságod.

Majd megkérdezte: Melyik úton vonuljunk föl? Ő így felelt: Edóm pusztáján át.

Elment tehát Izráel királya, Júda királya és Edóm királya. Már hét napja bolyongtak az úton, és nem volt vize a seregnek, sem az utánuk hajtott állatoknak.

Akkor ezt mondta Izráel királya: Hát azért hívta össze az ÚR ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket?

De Jósáfát így szól: Nincs itt az ÚRnak egy prófétája, aki által megkérdezhethénk az URat? Izráel királyának egyik szolgája így válaszolt: Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki Illés kezére szokott vizet önteni.

Jósáfát így szól: Valóban az ÚR igéje szól rajta keresztül. Elment tehát hozzá Izráel királya és Jósáfát, meg Edóm királya.

Elizeus azonban ezt mondta Izráel királyának: Semmi közünk sincs egymáshoz. Eredj apád prófétáihoz, meg anyád prófétáihoz! De Izráel királya így szól hozzá: Ne mondd ezt! Hiszen az ÚR hívta össze ezt a három királyt, hogy Móáb kezébe adja őket.

Elizeus így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ha nem nézném Jósáfát, Júda királyának a személyét, rád sem tekintenék, meg sem látnálak!

De most hozzatok ide egy lantost! Amikor a lantos zenélni kezdett, az ÚR keze megérintette a prófétát.

Így szól: Ezt mondja az ÚR: Csináljatok sok gödröt ebben a patakmederben.

Mert ezt mondja az ÚR: Nem láttok szelet, nem láttok esőt, mégis megtelik ez a patakmeder vízzel, és ihattok ti is, meg a jószágaitok, az állataitok is.

De ez még csekélység az ÚR előtt. Ő Móábot is a kezetekbe adja.

Leverték minden megerősített és minden fontosabb várost. Kivágtok minden termőfát, betömtök minden forrást, és kövekkel tesztek tönkre minden jó szántóföldet!

Történt másnap reggel, az ételáldozat idején, hogy egyszerre csak víz áradt Edóm felől, és megtelt az a vidék vízzel.

Ez gyakran megtörténik ott a Holt-tenger völgyei környékén. Lehet, hogy egy nagyon forró nap közepén hirtelen hatalmas vízáradt zúdul le a hegyoldalakon a hegy tetején lezúduló eső miatt.

Amikor meghallotta az egész Móáb, hogy harcba vonultak ellenük ezek a királyok, fegyverbe szólítottak minden fegyverfogható embert, sőt még másokat is, és fölálltak a határon.

Reggel amikor fölkeltek, a nap rásütött a vízre, és a móábiak vörösleni látták maguk előtt a vizet, mint a vért.

Akkor ezt mondták: Ez vér! Bizonyosan egymásra támadtak a királyok, és leverték egymást. Most tehát zsákmányra, Móáb!

De amikor odaértek Izráel táborához, megindult Izráel, megverte a móábiakat, és azok megfutamodtak előttiük. De utánuk nyomultak, és szétverték a móábiakat.

A városokat lerombolták, a jó szántóföldeket mind teledobálták kövel, minden forrást betömtek, és minden termőfát kivágtak. Csupán Kír-Hareset kövei maradtak meg, de azt is körülvették és lötték a parittyások.

Amikor Móáb királya látta, hogy nem bírja tovább a harcot, maga mellé vett hétszáz kardforgató embert, hogy keresztültörjenek Edóm királyánál, de nem tudtak.

Akkor fogta elsőszülött fiát, aki őutána lett volna a király, és feláldozta égőáldozatként a várfalon. Emiatt olyan nagy felháborodás támadt Izráelben, hogy fölkerelkedtek és visszatértek hazájukba.

Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Szolgád, az én férjem meghalt; és te is tudod, hogy szolgád félte az URat. Most eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekemet rabszolgájának.

Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgáld házában, csak egy korsó olaj.

Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset.

Azután menj be, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekbe az edényekbe. Amelyik megtelt, tedd félre!

Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett.

Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj.

Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizess ki az adósságot. Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!

Egyszer Elizeus elment Súnémba. Volt ott egy jómódú asszony, aki marasztalni szokta őt, hogy ott egyék. Ezért ahányszor csak arra járt, betért oda, hogy nála egyék.

Az asszony így szólt a férjéhez: Nézd csak, én tudom, hogy Isten szent embere az, aki mindig betér hozzánk.

Építsünk neki egy kis felső szobát, tegyünk bele neki ágyat, asztalt, széket és mécsest, hogy ott szálljon meg, amikor hozzánk jön!

Történt egyszer, hogy odaérkezett Elizeus, megszállt a felső szobában, és lefeküdt ott.

Majd ezt mondta Géházinak, a szolgájának: Hívd ide ezt a súnémi asszonyt! Az odahívta az asszonyt, aki megállt előtte.

Még ezt is mondta szolgájának: Mondd meg neki: Látom, hogy milyen figyelmesen gondoskodik rólunk. Mit tehetsz érted? Nincs-e valamilyen ügyed, amelyről beszélhetnék a királlyal, vagy a hadseregpáncsokkal? De ő így felelt: Én a saját népem körében lakom.

Elizeus ezt mondta: Mégis mit tehetsz érted? Géhazi közbeszólt: Hiszen nincs fia, a férje meg öreg.

Elizeus így szólt: Hívd ide az asszonyt! Amikor odahívta, az megállt az ajtóban.

Elizeus így szólt: Egy év múlva fiút ölelsz. Az asszony így felelt: Ugyan, uram, Isten embere, ne ámítsd szolgálódat!

De teherbe esett az asszony, és fiút szült egy év múlva, abban az időben, amelyet Elizeus megmondott neki.

Amikor felnőtt a gyermek, egy alkalommal kiment az apjához, az aratókhoz.

Egyszer csak azt mondta az apjának: Jaj a fejem, a fejem! Az apja meghagyta a szolgájának, hogy vigye el az anyjához.

Az föl is vette, és elvitte az anyjához; annak a térdén feküdt délig, akkor meghalt.

Az anya fölment, és lefektette az Isten emberének az ágyára, rázárta az ajtót, és elment.

Odahívta a férjét, és így szólt: Küldj ide egy szolgálégynt meg egy szamarat, hadd siessék az Isten emberéhez, aztán visszatérek.

De a férfi azt kérdezte: Miért mégis ma hozzá? Hiszen nincs sem újhord, sem szombat! Az asszony így szólt: Hagyj békén!

És fölnyergelve a szamarat, ezt mondta a szolgálégynek: Hajtsd az állatot állandóan, és ne akadályozz a vágatásban, amíg nem szólok neked!

Elment tehát, és megérkezett az Isten emberéhez a Karmel-hegyre. Amikor az Isten embere távolról meglátta őt, így szólt Géhazihoz, a szolgájához: Nézd csak, az ott a súnémi asszony!

Fuss eléje, és kérdezd meg, hogy jól van-e ő, jól van-e a férje, és jól van-e a gyermeke? Az asszony így felelt: Jól!

De amikor odaért az Isten emberéhez a hegyre, átkarolta a lábát. Géhazi odalépett, hogy félretaszítsa, de az Isten embere így szólt: Ne bánts, hiszen el van keseredve, és az ÚR eltitkolta előlem, nem jelentette ki ezt nekem.

Manapság az embereket azért is megragadhatja Elizeus története, mert gondolhatják, hogy neki különleges agyi képességei voltak, gondolatolvasás, vagy ehhez hasonlók. De Isten azért tette ide ezt e kis megjegyzést, hogy látható legyen, hogy mindez a képesség Isten ajándéka volt, és ezt Isten visszatarthatta, és akkor ugyanúgy nem tudhatott semmit, mint mi mindnyájan. Ő is csak annyit tudott, amennyit Isten előtte felfedett, és csodálkozott azon, hogy Isten mindezt eltitkolta előtte. Én akkor csodálkozom, amikor Isten valamit kijelent nekem, Elizeus pedig azon csodálkozott, hogy volt olyan dolog, amit Isten nem jelentett ki neki.

Az asszony ezt mondta: Uram, kérem-e én fiút? Nem azt mondtam-e, hogy ne hitegess engem?!

Akkor Elizeus így szólt Géhazihoz: Övezd fel derekadat, vedd kezébe a botomat, és menj el! Ha valakivel találkozol, ne köszönj neki, és ha valaki neked köszön, ne válaszolj! Tedd a botomat a fiú arcára!

De a fiú anyja így szólt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak itt!

Az anyai szeretet elszántságát és erejét láthatjuk itt, mert ő nem akarja elfogadni a helyettést. Tudta, hogy Elizeusért jött, és nem fog elmenni, amíg ő maga nem jön vele a gyerekéhez.

Elindult tehát Elizeus, és ment az asszony után.

Géhazi már előttük elment, és a botot a fiú arcára tette, de az nem szólt és nem eszmélt. Visszatért tehát Elizeushoz, és jelentette neki, hogy nem ébredt fel a fiú.

Ekkor Elizeus bement a házba, ahol a fiú holtan feküdt az ágyán.

Bement, bezárta kettőjük mögött az ajtót, és imádkozott az ÚRhoz.

Majd fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, fölmelegedett a gyermek teste.

Azután néhányszor föl-alá járt a házban, majd ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüsszentett hétszer egymásután, és felnyitotta a szemét.

Ő pedig odahívta Géházit, és azt mondta: Hívd ide a súnémi asszonyt! Az odahívta, és amikor odament hozzá, így szólt: Viheted a fiadat.

Az asszony odamenve a lábához esett, a földre borult, azután vette a fiát és elment.

Amikor Elizeus visszatért Gilgálba, éhínség volt az országban. A prófétatanítványok ott ültek előtte, ő pedig így szólt a szolgálójához: Tedd föl a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a prófétatanítványoknak!

Egyikük kiment a mezőre, hogy valamilyen zöldségfélét szedjen. Talált is a mezőn egy indás növényt, és teleszedte a ruháját vadtökkal. Hazaérve belevagdalta a fazékba főzeléknek, mert nem tudták, mi az.

Azután kimerítették a férfiaknak, hogy egyenek; de amikor enni kezdtek a főzelékből, így kiáltottak föl: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem tudták megenni.

Akkor ő ezt mondta: Hozzatok lisztet! Beledobta azt a fazékba, és így szólt: Merítsd ki a népnek, hadd egyenek! Akkor már nem volt semmi rossz a fazékban.

Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének az első termésből készült kenyeret: hús árpa kenyeret meg friss gabonát a tarisznyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek!

A szolgálója azonban így szólt: Hogyan adjam ezt száz embernek? De ő így felelt: Add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja az ÚR: Enni fognak és még marad is.

Odaadta tehát nekik, azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan az ÚR megmondta.

Mindez Krisztus Újtestamentumbeli csodájára emlékeztet, amikor Ő 5000 embert etetett meg 5 kenyérrel és két hallal. Ugyanez a típusú csoda történt itt is.

54 perc